

Jodi Ellen
Malpasová

NEMRAVNÉ
Lži

 BARONET

Nemravné lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jodi Ellen Malpasová

Nemravné lži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jodi Ellen
Malpasová

NEMRAVNÉ

Lži

Artful Lies

Copyright © Jodi Ellen Malpas, 2020

All rights reserved.

Translation © Emila Malá, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-2692-547-7

ISBN e-knihy 978-80-2692-551-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-2692-552-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-2692-548-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Jodi Ellen
Malpasová

NEMRAVNÉ

Lži

 BARONET

Pro mého manžela

Kapitola I

NIKDY BYCH si nemyslela, že to opravdu udělám. Nikdy jsem se ani neodvážila uvažovat o tom, že bych opustila mámu v Helstonu, naší malé vesnici. Celé roky jsem se ale potýkala s pocitem viny a smutkem a teď jsem se konečně dostala sem, do Londýna, kam jsem vždycky chtěla. Možná už bylo pozdě a *každopádně* se to stalo za pěkně pitomých okolností, ale nakonec jsem to dokázala.

Máma bude v pohodě. To jsem si opakovala pořád dokola od té chvíle, kdy jsem nastoupila do vlaku. Zdálo se mi, že se usmívá trochu nuceně, mávala mi váhavě a hlas se jí třásl emocemi, když mě pevně objala a řekla mi, abych Londýnu ukázala, co ve mně je. Já ale nevím, co ve mně je. Budu na to muset přijít.

Máma bude v pohodě. Máma bude v pohodě. Máma bude v pohodě.

Asi bych se cítila jistější, kdyby tam s ní byl táta.

Můj otec byl velmi tradiční člověk. Vlastnil malý obchod se starožitnostmi, ovšem většina zboží nestála ani za zlámáním grešli. Říkával, že na ceně nezáleží – že s dražším uměním a starožitnostmi je víc starostí než užitku. V tom jsem s ním nesouhlasila, ačkoliv jsem se za ta léta naučila s ním na tohle téma nediskutovat. Mnozí mého otce považovali za výstředního, a měli pravdu. Rozhodně to byl svéráz. Veškerý svůj čas trávil ponořený v hromádách harampádí, které

nazýval svým pokladem, brýle měl posunutě až na špičku nosu a přitom si prohlížel, leštil nebo restauroval poslední kousek, který se mu podařilo získat. Maminka říkala jeho obchodu Steptoe's Yard. Já jsem mu říkala *kancelář*.

Lásku ke starým krámům jsem rozhodně zdědila po otci, ačkoli mě to vždycky táhlo spíš ke dražším, historicky cennějším starožitnostem. Zajímaly mě vzácnější, žádanější kousky. Skutečné poklady, ne to zchátralé harampádí, na které měl štěstí můj otec. Odmaturovala jsem, hladce jsem proplouvala studiem historie na univerzitě a chystala se jít za svým snem... a pak táta umřel. V jednom týdnu mu diagnostikovali nádor na mozkou a ani jsme se nenadáli a byl konec. Nedalo se nic dělat. Nebyl ani čas se s diagnózou vyrovnat, hned byl upoutaný na lůžko a jeho stav se rychle zhoršoval. Byl jen kost a kůže, sotva stín toho muže, kterého jsme znali. Mámu to zničilo, já byla v šoku a táta byl pryč.

Tím to bylo jasné, moje budoucnost byla zpečetěna. Obětovala jsem své sny o tom, že se vydám do velkého světa, abych uctila tátovu památku a udržela jeho milovaný obchod při životě. Dalo by se říct, že to byl přirozený vývoj, mně to ale moc přirozené nepřipadalo. Ačkoliv jsem pro tátovo harampádí měla v srdci místo, takhle jsem si ale své historické bádání nepředstavovala. Jenže mě potřebovala máma.

Už je to pět let, co táta umřel. Nejlepší léta mezi dvacítkou a třicítkou jsem strávila mezi zaprášenými regály ve snaze udržet otcovu firmu nad vodou a snila jsem o historii přesahující náš rodinný odkaz. Lákala mě aukční síň Sotheby's a krásné starožitnosti, aukce a mistři umění z dávných dob. Lákaly mě tuny knih o historických cennostech, do kterých jsem se dokázala ponořit a nevnímat okolí. Nic

z toho jsem ale najednou neměla. V Helstonu mě držel pocit viny, smutek a tíha zodpovědnosti. Dusila jsem se a můj život mě nenaplňoval. Tátova firma se každým dnem potýkala s čím dál většími problémy a já se topila s ní. A pak nastal zlom. Moment, kdy jsem si uvědomila, že stojím za víc, než s čím jsem byla ochotna se spokojit, a to jak po profesní, tak po osobní stránce. Moment, kdy jsem přistihla svého přítele s mojí nejlepší kamarádkou, jak ze sebe navzájem vášnivě strhávají oblečení.

Nevykřikla jsem ani jsem v zoufalství nepadla na kolena. Moje srdce nemělo ani dost energie na to, aby se rychleji rozbušilo. Jen jsem se otočila a odešla a přemýšlela jsem o tom, co budu dělat dál, zatímco David běžel za mnou a Amy se nenápadně vytratila.

Můj další krok se netýkal ani jednoho z nich. V tu chvíli mi totiž došlo, že jediný člověk odpovědný za to, abych si splnila své sny, jsem já sama, a s máminým požehnáním a povzbuzením jsem byla připravená vyrazit.

A tak jsem se ocitla tady v Londýně, v nejrušnějším a nejvelkolepějším městě široko daleko. Nemohla jsem si dovolit vrátit se na univerzitu, abych dokončila studium, ale byla jsem připravena začít od píky a vypracovat se. Potřebuju našetřit nějaké peníze a pokračovat tam, kde jsem před lety skončila.

Tohle zvládnou. Jsem na správném místě.

Podívám se na fotografii, kterou držím v ruce. Nosím ji stále u sebe. Jsem na ní já a táta. Má ruku volně položenou kolem mých ramen, moje dlouhé zrzavé vlasy mi proplétá mezi prsty a já mám obličej zkroucený grimasou od smíchu, protože mě drží moc pevně. Nikdy mě nechtěl pustit. „Jsem teď ve velkém, strašidelném Londýně, tati,“ říkám obrázku.

„Drž mi palce.“ Schovám fotku do kabelky a zhluboka se nadechnu.

Slunce mě hřeje v obličeji a já se usmívám, když se spolu s ostatními Londýňany plahočím po Regent Street. Mám na sobě to nejelegantnější oblečení, které jsem ve skříni našla – černou sukni, která je, jak se obávám, na pohovor krátká, ale bude muset stačit, bílou halenku, roztomilý černobílý puntikovaný šátek a černý trenčkot. Boty na vysokém podpatku mě tlačí, ale je mi to jedno. Nemám tu žádnou práci, přátele, ani moc peněz. Překvapivě mě nic z toho příliš nestresuje, znamená to ale, že můj osud do značné míry závisí na úspěchu dnešního pohovoru. Práce je málo. V oboru umění a starožitností není nijak moc volných míst ani v těch nejlepších dobách, teď je to ale na trhu obzvláště zlé. Moje jediná další alternativa je zatím čistě hypotetická – alespoň dokud agentura nepotvrdí, že zvěsti jsou pravdivé. Šušká se, že se na trhu objeví velmi atraktivní místo, ale dokud se šuškanda nepotvrdí, nemůže mi agentura říct nic bližšího. Takže dnešní pohovor zkrátka musí dopadnout na jedničku. Nemůžu se přece spoléhat na možnost, která zatím vůbec není skutečná. Přežiju už jen měsíc, než bude čas zaplatit další nájem za můj byt v jižním Londýně. *Byt?* Musím se v duchu usmát. Ty dvě místnosti se těžko dají považovat za byt. Všechno, totiž ložnice, kuchyň, obývací pokoj, jídelna – je nacpané v jedné místnosti. Druhá místnost je ubohoučká koupelna. Ale jsem tam doma, a to je dobrý začátek.

Dojdu na konec ulice, zastavím se na kraji chodníku, rozhlédnu se a pak se podívám na hodinky. Mám patnáct minut na to, abych našla cestu na adresu, kterou jsem si zapsala, a vůbec netuším, kterým směrem bych se měla vydat. Najdu si instrukce, které mi poslali, jenže mi nedávají žádný smysl,

a tak popadnu telefon a otevřu si Google mapy. Jenže nemám připojení k internetu a mám najednou co dělat, abych tím zatraceným krámem nepraštila o zeď, když si uvědomím proč – došly mi totiž data.

„Do hajzlu,“ zakleju pro sebe a skočím do cesty jakému si byznysmenovi. „Promiňte, nemohl byste mi říct, kde je Bond...“ Odhodí mě stranou a frustrovaně se zaškaredí bez jediného slova omluvy, zatímco se protlačí okolo mě. „Hezky pěkně,“ zamumlám si pro sebe a napřímím se. „Mohla byste mi prosím pomoci?“ Odchytím elegantně oblečenou dámu, ale ta mi jen máchne mobilem před obličejem, než si ho zase přiloží k uchu a pospíchá pryč. „Skvělý.“ Přehlédnu ten dav, který se valí kolem mě, zatímco já tu stojím uprostřed chodníku jako blázen. „Vítejte v Londýně,“ povzdechnu si a ramena mi poklesnou.

Přejdu silnici a zajásám, když na rohu zahlédnu mapu. Trvá mi pár vteřin, než zjistím, kde jsem, dalších pár vteřin, než najdu svůj cíl, a jen nanosekundu, než si uvědomím, že mi bude trvat víc než patnáct minut, než tam dojdu, respektive než se tam dobelhám. V nohou mi tepe. Dnešní pohovor je na skvělé místo – hledají osobní asistentku kurátora v aukčním domě. Dokonalé místo pro mě, a já tam zkrátka nemůžu přijít pozdě.

Vrhnou se do silnice a mávám rukou jako blázen, v moři černých aut hledám volný taxík. Neon jednoho z nich začne blikat, auto se proplete zácpou a zastaví vedle mě u obrubníku.

Seskočím z chodníku a sáhnu po klice, dál se ale nedostanu. „Au,“ vykřiknu, v boku ucítím náraz a ztratím balanc. Zapotácím se u okraje chodníku a ty zatracené lodičky, které mi znepríjemňují celé ráno, teď jednoznačně určí můj osud.

Vidím, jak mi letí vstříc země. Odehraje se to moc rychle, než aby to můj mozek stihl zachytit a předal pokyny rukám, které se odmítají zvednout a zachránit mě. *Zatraceně*.

Smírím se s osudem, zavřu oči a čekám, kdy mě do obličeje praští dlažební kostky.

Jenže to dopadne jinak.

Nepřijde ani úder, ani bolest, ani výkřik.

Obklopí mne vřelost, bezpečně mne obemkne, jemně mě postaví na nohy a zachrání mě před hrozícím pádem. Uslyším zadunění, nastane i náraz, ale přistanu měkce a zůstanu stát vzpřímeně. Paže mám složené na hrudi, opřené o cosi pevného. A ucítím vůni. Bože, ta vůně. Cítím toho muže, voní kůží, kořením a maličko po citrusech. Vůně mi naplní nos a zatočí se mi z ní hlava.

„Opatrně,“ zašeptá ten muž a jemně mě posadí na zem.

Dál se mu dívám na krk, zarostlý pravidelným tmavým strništěm. Měla bych mu poděkovat. Měla bych se upravit. Měla bych nastoupit do taxíku, než přijdu pozdě na pohovor. Ale ať na sebe v nitru křičím sebevíc, že se mám vzpamatovat, zvenčí nic z toho nefunguje. Hukot Londýna, jenž mě obklopuje, je jen tlumený bílý šum.

Přitisknu si tašku na hrud jako ochranný štít a opatrně pohlédnu vzhůru. Má šedohnědé vlasy, po stranách pečlivě sestříhané, nahoře delší, evidentně upravené ledabylým prohrábnutím prsty pokrytými voskovým tužidlem. Zpoza brýlí se silnými obroučkami, které dokonale sedí na dokonalém nose, svítí oříškové oči se záblesky zelené. Má dlouhé, výrazné řasy a velké, andělské oči, které působí téměř žensky. Dívá se na mě lenivě a skoro pobaveně. Proboha, mám co dělat, abych neudělala ještě krok k němu a nepohlédla si ho zblízka. Zdá se mi povědomý, nakloním hla-

vu na stranu a přemýšlím, kde jsem ho asi mohla potkat. Samozřejmě je to hloupost. Většinu života jsem strávila zahrabaná v Helstonu. Není možné, že bych ho odněkud znala.

Rychle sklopím zrak, když si uvědomím, jak na něj nepokrytě zírám, a očima spočinu na elegantních šedých kalhotách. Trochu se rozkročí, jako by věděl, že ho zkoumám, a chtěl se předvést v nejlepší světlo. Na stehnech má látku kalhot maličko napnutou, protože má ruce v kapsách. Má robustní, silná stehna, jako mívají hráči ragby.

Odkašlu si. „Promiňte,“ řeknu a chystám se otevřít dveře taxíku. On ale udělá rychlý manévr, prosmýkne se okolo mě a naskočí do něj. Do *mého* taxíku. „Hej,“ řeknu rozhořčeně, v ruce pocítím trhnutí, když za sebou zabouchne dvířka, povolím sevření a v šoku ustoupím. Ani se na mě nepodívá, vůbec nebere na vědomí, že mě nechal trčet na obrubníku. Vidím jen jeho široká záda v šedém saku a tmavě modrou šálu, má ji volně omotanou kolem krku. Když se pak usadí na sedadlo, zahlédnu jeho profil. Na vteřinu opět ztratím půdu pod nohama. Má totiž ten nejdokonalejší profil ze všech mužů, které jsem kdy viděla.

Snažím se setřást svoje nemístné postřehy a soustředím se na to, co je podstatné, totiž že tenhle hajzl mi právě ukradl taxík – sviňárna, kterou může jen sotva smazat fakt, že mě zachránil před pádem nebo že je sice nádherný, ovšem parchant. Chci, aby se na mě podíval, abych ho mohla počastovat zlým pohledem, ten sráč se na mě ale raději ani nepodívá a taxík se rozjede dřív, než stihnu rozrazit dveře a vychrlit na něj hromadu nadávek.

Ohromená a rozčilená zůstanu stát na chodníku s otevřenou pusou a jen zírám na zadek odjíždějícího taxíku. On

pomalou otočí hlavu a dívá se ze zadního okénka. Taxík už je snad padesát metrů daleko, já ale jasně rozeznávám, jak se mu na rtech pomalu usazuje samolibý úsměv.

„Ty kreténe,“ vydechnu tiše a zírám za ním tak dlouho, dokud taxík nezmizí mezi ostatními auty. „Do prdele.“ Rychle se vzpamatuju.

Očima přelétnu ulici a ruka mi znovu vyletí do vzduchu. Tentokrát už ale nemám štěstí a všechny taxíky bez zastavení prosviští kolem.

Zhluboka se nadechnu, zavrtím hlavou, skloním se a sundám si lodičky. Nemám čas ani dostatečnou možnost volby k tomu, abych se trápila tím, co se chystám udělat. „Pardon,“ volám, zatímco se bosá řítím ulicí, kličkuju a vyhýbám se všem, kdo mi stojí v cestě. Rychle kmitám nohama, a přestože si od chodců, kteří mi skáčou z cesty, vysloužím dost zamračených pohledů, snažím se soustředit jen na to, abych na pohovor dorazila včas.

To se mi samozřejmě nepovede.

Před tou honosnou budovou zabrzdím ve čtvrt na jeděnáct, protože jsem na spoustě křižovatek špatně odbočila. Jsem celá zpocená, dlouhé zrzavé vlasy mi padají do očí a tváře mám nejspíš ještě rudější než obvykle. Musím vypadat hrozně.

Opřu se o zeď, obuju si lodičky a risknu pohled na svůj odraz v okně. „Sakra.“ Moje obavy se potvrdily. Vypadám, jako kdyby mě někdo protáhl křovím. Oči mi slzí, řasenka se roztéká. Tohle se do honosného aukčního domu opravdu nehodí.

Následujících pět minut se pokouším trochu upravit, takže zpoždění stoupá na celých dvacet minut. Kdybych

tuhle práci tak zoufale nepotřebovala, netroufla bych si drze nakráččet na recepci s hromadou výmluv. Já ale jsem zoufalá a tu práci opravdu potřebuju. A opravdu, opravdu ji chci. Tenhle konkrétní londýnský aukční dům – Parsonson's – je proslulý tím, že obchoduje jen s těmi nejslavnějšími a nejvytříbenějšími kousky. Přesně o tomhle jsem vždycky snila.

Dobře, Eleanor. Ještě to můžeš zvrátit ve svůj prospěch. Usmívej se. Narovnej se. Jdeme na to.

Začne mi zvonit telefon a já frustrovaně zavrčím, zatímco se ho pokouším vylovit z kabelky. Na displeji se objeví jméno mého bývalého přítele, což mi na klidu zrovna nepřidá. „Dej mi pokoj, Davide,“ zamumlám, hovor odmítnu a vypnu telefon. Všechno, co jsem měla na srdci, jsem mu sdělila už tenkrát, když za mnou utíkal a natahoval si při tom trenky, a to sice *jdi do hajzlu*. To mu to ještě nedošlo?

Myšlenky na Davida zaženu a místo toho se soustředím na svůj úkol: najít si práci. Sundám si kabát, napřímím se v ramenu a projdu skleněnými otočnými dveřmi do recepcce. Hned si tu připadám nepatřičně. Působí to tu klinicky, bílý zaoblený stůl splývá s bílou podlahou a stěnami a čtyři bílé kožené pohovky jsou rozmístěné do čtverce. Kromě toho je tu ticho, ale mé nejisté kroky hlasitě ťukají na mramorové podlaze, čímž ticho poněkud naruším a upře se na mě pozornost dokonale oblečené ženy sedící za stolem.

Ta žena se na mě podívá přes brýle a usměje se, čímž se trochu uvolní atmosféra. „Dobré ráno,“ pozdraví a vstane ze židle.

„Dobrý den.“ Nenápadně si upravím halenku, vědomá si toho, že můj oděv je příliš fádní a rozhodně sem nezapadá. „Jdu na pohovor. Bylo mi řečeno, že se mám ptát na Shelley Petersovou.“

„Aha, sekretářka pana Timmse. Vy jste?“

„Eleanor Coleová.“

„Ano, mám vás v našem systému.“ Sáhne po deskách a podá mi je přes vysoký stůl a já se trochu uvolním, uleví se mi, že se nezmínila o mém zpoždění. „Zapište se tady, prosím.“

Vezmu pero a zapíšu své jméno a desky posunu zpátky přes stůl. „Děkuji.“

„Není zač. Jeďte výtahem do sedmého patra.“

Úsměvem jí poděkuju, zamírím k výtahům, stisknu přívolačací tlačítko a tu chvilku využiju k tomu, abych znovu nabyla ztracené rovnováhy. Když se dveře otevřou, nastoupím a nechám se vyvézt do sedmého patra, kde zjišťuji, že celá budova je stejně minimalistická jako vstupní hala v přízemí. Je tu sice pár rostlin, ale jinak je tenhle prostor stejně chladný a prázdný jako dole. „Dobrý den,“ řeknu, když dojdu ke stolu recepční.

Sekretářka vzhledne a v jejím ostře řezaném obličejí ne najdu ani náznak vřelosti. „Předpokládám, že jste Eleanor Coleová,“ vyštěkne a hodí složkou papírů na kraj stolu.

Hledí na mě pohrdavě, já znervózním a ztuhnou mi rysy.

„Ano.“ Mám dojem, že i kdybych té ženě řekla, že mě přejelo auto a že jsem musela utéct z nemocnice, abych se sem dostala, vůbec by ji to nezajímalo, natož aby měla soucit s tím, že mi nějaký hulvát sebral taxíka před nosem. „Omlouvám se, že...“

„Nebudeme už plýtvat časem, ano? Pan Timms je velmi dochvilný. Máte víc než dvacet minut zpoždění.“

„Já jen...“

„Přejeli vám psa? Váš vlak vykolejil?“

„Ne, já jen...“

„Pan Timms už přešel k dalšímu kandidátovi, který má, mimochodem, potřebnou kvalifikaci.“

„Já jsem ale přesvědčena, že mám pracovní a praktické zkušenosti, díky nimž mohu konkurovat jakémukoli jinému kandidátovi,“ snažím se oponovat. Když jsem konečně dopsala svůj životopis, bylo vidět, že mám být na co pyšná, ačkoli tam chyběly některé důležité věci, jako například kvalifikace. Tu jsem neměla a to bylo třeba pojmout kreativně. Napsala jsem toho spoustu a nevynechala jsem nic, co umím. Bylo toho hodně a mého potenciálního zaměstnavatele to muselo zaujmout, protože mě pozvali na tenhle pohovor. Nebo snad ne?

„Teď už je to jedno,“ zabrblá ta žena. „Děkuji za váš čas. Sbohem.“ Pak zvedne rukou s dokonalými nehty telefonní sluchátko. „Dobré ráno, Parsonson’s.“

Odstoupím od stolu, je mi jasné, že dohadováním s ní nic nezískám. A vlastně jsem si i dost jistá, že bych tu nechtěla pracovat, ani kdybych byla úplně zoufalá.

Když pomalu kráčím k výtahu, snažím se ignorovat fakt, že já *jsem* poměrně zoufalá a že tahle práce je možná jediné, co by mi umožnilo nechat si svůj nový domov a jít za svým snem, místo abych se vrátila do Helstonu poté, co jsem naprosto selhala. Skutečnost na mě najednou dolehne, já vstoupím do výtahu a společně s jeho kabinou klesám k zemi. *Ten hajzl mi ukradl taxík.*

Usměju se na příjemnější recepční, zatímco proklouznu kolem jejího stolu, vstoupím do otočných dveří a svými ubývajícími silami do nich zatlačím. Připadám si ztracená, cítím porážku a vyrazím po ulici pryč jen tak nazdařbůh.

Co teď budu dělat? Asi se vrátím zpátky na zač... sakra, dveře se zaseknou a já do nich narazím obličejem, s hlasitým třesknutím se odrazím od skla a upustím tašku na zem. „Zatraceně.“ Zamrkám, abych lépe viděla, a rukou si mnu ko-

leno, v němž cítím bodavou bolest. Pak se skloním a začnu sbírat rozsypané věci z mé kabelky. Copak může být tenhle den ještě horší?

Pořád se krčím na zemi, když se podívám doleva a pak doprava a uvědomím si, že mě z obou stran obklopuje sklo. Teprve když se postavím a odhrnu si své zrzavé vlasy z obličeje, si ho konečně všimnu.

Je to muž.

Muž v šedém saku, uvězněný na opačné straně otočných dveří. Rychle vzhlednu, zaregistruju krásnou tvář a vidím, jak si sahá ke krku a cosi popotahuje.

Má šálu, šálu v námořnické modré.

Najednou mi to dojde.

To šedé sako, šála, nesmyslná krása i zářivé oříškové oči.

Kde jsou ale brýle s tlustými obroučkami? Jako by mi četl myšlenky, odkudsi se objeví a pomalu míří k jeho obličeji, on si je ovšem nenasadí. Jednu nožičku brýlí místo toho sevře zubama, zatímco já je celou dobu sleduju.

Zloděj taxíku.

Který mi ukradl i moji novou práci.

Jak prudce vydechnu, sklo přede mnou se zamlží a já se mu mimoděk podívám do očí. Usměje se a v lenivém pohledu probleskne pobavení. Pamatuje si mě. Chci mu dát co proto, místo toho se ve mně ale všechno sevře. To kvůli němu odsud odcházím takhle poraženecky, nebo tomu tak bylo ještě před chvílkou. Svoje aktuální pocity moc neumím pojmenovat. Cítím úžas, nebo se mi snad líbí? Určitě umí čarovat nebo jinak ovládat magii, protože mám dojem, že na mě uvalil jakési kouzlo. Hlava se pokouší jasně myslet a vydat jasné pokyny, ale než se podle nich můžu zařídit, zase zmizí. „To vy.“ Nic víc zašeptat nedokážu.

„Ano, já,“ potvrdí, hlavu nakloní na stranu a prohlíží si mě od hlavy k patě, zatímco si nasazuje brýle Ray-Ban s tlustými obroučkami. „Jste v pořádku?“

„Ano.“ Svoji odpověď jen sotva slyšitelně vydechnu a asi už bych měla konečně vylézt z otočných dveří, já ale místo toho dál hledím na jeho oslnivou tvář.

„Zůstanete tam celý den?“ zeptá se, v hlase mu zaznívá pobavení. Strčí si ruce do kapes a pohodlně se ve stoje uvelebí. Je krásný, i když je to neomalovaný kretén. „Takže?“ zeptá se, zatímco já si koušu spodní ret, nejspíše vztáhnou ruku ke sklu a v duchu zmateně hledám slova.

A najednou to mám.

„Blbečku,“ zamumlám a cítím, jak mě opouští úžas a nahrazuje ho podráždění. „Kvůli vám jsem prošvihla...“

Něco mi narazí do zad a já se najednou pohnu dopředu. „Hej.“

Zaryju se patami do země, opřu se dozadu a snažím se mu zabránit v tom, aby otočil dveřmi. Nejsem pro něj ale žádný soupeř. Přimhouřím zrak a on tlačí dál. „Baví vás to?“ zeptám se.

Lišácky na mě mrkne. „Velmi.“

Otočné dveře mě vyplivnou na druhé straně, ovšem na ulici nestojím. Znovu jsem se ocitla v recepci aukčního domu. Zamračím se a prudce se otočím, abych se přes sklo podívala do ulice. Stojí tam, už se neusmívá, klopií potměšile oči. Miluju nádherné věci, a tenhle člověk rozhodně patří do galerie.

Zvedne ruku, natáhne ji ke mně a já se konečně přestanu soustředit na jeho krásný obličej. Zatahá za cosi, co je zachycené ve dveřích.

Cosi černého s bílými puntíky.

Zalapám po dechu a sáhnu si na krk, hledám teď svůj šátek. Není tam. Znovu upřu oči k němu a sleduju nové jiskřičky rošťáctví v očích, zatímco si pomalu omotává můj puntíkovaný šátek kolem pěsti. Ach bože, teď má něco, co mi patří, což znamená, že musím přinutit svoje nohy, aby se daly do pohybu a já si to od něj mohla vzít.

Sakra, tohle je ale směšné.

Sotva vykročím, můj úmysl sebrat mu šátek vezme za své. Přitiskne si ho k nosu a sleduje mě, zatímco silně nasaje. Mé svaly mezi nohama zachvátí křeč. Hořím. Nedokážu se pohnout. Ještě ovšem dokážu jakž takž promluvit. „Můj šátek, prosím.“

Pomalou pozpátku ustupuje, šátek chvíli drží u obličeje, pak ho pomalu spustí a odhalí úsměv, který by dokázal očarovat každou ženu v okruhu deseti kilometrů. „To je daň za to, že jsem vás zachránil.“

Jakže? Zachránil mě? To kvůli němu jsem bez práce. Ten chlap blouzní. A je až moc přitažlivý, ke své vlastní škodě. Polknu a zavřu oči, snažím se být trpělivá. Trvá to mnohem déle, než bych si přála, a když oči konečně otevřu, připravená se tomu otravnému hajzlovi postavit čelem, je pryč.

V plicích mě pálí vzduch, rukou si sáhnu na hrud a zjistím, jak mi šíleně buší srdce. Buší zběsile a divoce, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi.

Co to má sakra znamenat?

Protlačím se otáčecími dveřmi a vyplivne mne to na ulici. Nikde ho nevidím. Zase si sáhnu rukou na krk, jen abych se ujistila, že tam opravdu chybí můj šátek a že to, co se právě odehrálo, není jen výplodem mé fantazie. Mám holý krk. Kdyby se mi v žilách nevařila krev, myslela bych si, že se mi to celé zdálo.

Daň za záchranu.

Pro sebe se uchechtnu a vyrazím pomalými, nejistými kroky směrem k hlavní silnici.

Ne, ty kreténe, ty jsi mě rozhodně nezachránil. Zkazil jsi mi celý tenhle podělaný den.

Kapitola 2

PRÁVĚ VCHÁZÍM do vstupní haly našeho činžáku, když ukončím telefonní hovor s mámou. Působila dobře, připadala mi veselá. Ráda jsem ji slyšela, ovšem náladou se jí nevyrovnám. Navykládala jsem jí spoustu nesmyslů, řekla jí, že můj první pohovor dopadl skvěle a že se mi určitě ozvou. Nedokázala jsem jí říct pravdu.

Pomaloučku stoupám po schodech do svého bytu v prvním patře, cítím se trochu unavená, ale líbí se mi ten pocit domova, jenž narůstá, když se přibližuju ke vstupním dveřím. Nevadí mi, že mám málo nábytku a osobních věcí. Povedlo se mi vytvořit útulný domov, ale bojím se, že kvůli tomu budu třít bídu s nouzí.

Zasunu klíč do zámku, otevřu dveře, odhodím tašky a s povzdechem shodím lodičky. Naprosto nesmyslně se ta část mého já, která ví, že táta nebyl zrovna nadšený, když jsem se rozhodla vrhnout do náročného světa obchodu se starožitnostmi, zaobírá myšlenkou, jestli na všechnu tu smůlu nemá táta náhodou vliv. Třeba se mě snaží dostat zpátky do Helstonu, abych dál provozovala jeho vetešnictví. Prudce zamrkmám. „Já to tak nemyslela, tati.“

Zazvoní mi mobil. Vytáhnu ho z tašky a zasténám, když uvidím číslo realitního makléře, kterého jsem si najala na prodej tátova obchodu. „Haló.“ Plácnu sebou na pohovku.

„Slečno Coleová, tady Edwin Smith ze společnosti Smith and Partners.“

„Zdravím, Edwine. Máte pro mě nějaké novinky?“

„No, víte, byla tu na prohlídce spousta lidí, ale upřímně řečeno, slečno Coleová, potenciální kupci mají problém vidět potenciál toho prostoru, když je až ke stropu zaskládaný harampádím.“

Krev se mi vaří, jeho výrok se mě hluboce dotkne. „Harampádím?“ zopakuju po něm a vůbec se nesnažím zakrýt, že mě to urazilo – není důležité, že já sama mluvím o tátově pokladu jako o haraburdí.

Než znovu promluví, následuje malá pauza. „To zboží,“ řekne diplomaticky. „Myslím, že by všem prospělo, kdyby se obchod vyklidil. Kupující uvidí ten úžasný potenciál bez... zboží, jež ten velkorysý prostor zahlučuje. A prodáte to mnohem rychleji. Dělán to ve vašem zájmu, slečno Coleová,“ dodá Edwin. „Už je na trhu víc než měsíc a nikdo se nechytí. Případně bychom mohli upravit cenu.“

„To nepřipadá v úvahu,“ odpovím bez váhání. To, co dostaneme za tátův obchod, sotva pokryje hypotéku. Máma potřebuje ulevit od finanční zátěže. Povzdechnu si. „Zařídím, aby byl obchod vyklizený,“ ujistím ho a v hloubi duše vím, že má pravdu. Obchod vypadá přinejlepším jako vrakoviště, ale představa, jak nemilosrdně třídím ty spousty vybraných kuriozit, které otec za ta léta nashromáždil, mě naplňuje děsem. Pořád se cítím provinile, že jsem vzdala jeho obchod a místo toho šla za svým snem. Každý den musím bojovat proti tomu pocitu viny, aby mi nezabránil jít dál. Když pojedu do Helstonu, abych vyklízela jeho obchod, moc se mi to neulehčí. Trochu se zasměju. Jasně, tady v Londýně se mi přece daří tak dobře.

„Děkuji, slečno Coleová.“ Edwin zavěsí a já si na chvilku sklíčeně položím hlavu do dlaní, než mě z poráženecké ná-

lady vytrhne zaklepaní na dveře. Zachmuřím se, ale dojdu ke dveřím a otevřu je.

„Zdravím.“ Hlas uslyším dřív, než se stačím podívat, kdo stojí na chodbě. Je to nějaká žena. Zářivě se usmívá, blondatý drdol má dokonale upravený.

„Ahoj.“ Tázavě nakloním hlavu.

„Slyšela jsem, jak jsi přišla domů. Chtěla jsem se jen představit. Já jsem Lucy.“

Podává mi ruku. „Lucy Basonová. Přistěhovala jsem se sem o týden dřív než ty. Bydlím naproti.“

Přijmu podávanou pravici. „Já jsem Eleanor.“

Moje sousedka je tak veselá, že je těžké se v její přítomnosti neusmívat.

„Ty jsi odsud?“ zeptá se.

„Ne.“ Zavrtím hlavou a připadám si jako ryba na suchu. Nejspíš tak i vypadám. „Pocházím ze západních hrabství.“

„Ach,“ řekne melodicky, potěšeně. „Já jsem ve městě taky nová.“

„Jak se ti tu líbí?“

Obrátí oči v sloup. Je to jen malé gesto, ale její unavený výraz mě uklidní. Zdá se, že nejsem jediná, kdo má problémy.

„Je to těžké,“ přizná a mně se o to víc uleví. Alespoň v tom nejsem sama. „Dneska se mi ale povedlo dostat práci v účetní firmě, takže to snad nebude tak zlé.“

Moje úleva se vypaří jako pára nad hrncem. Má práci, zato já nemám nic.

„Gratuluju.“

„Díky.“ Usměje se, ale zase se rychle zamračí. „Jsi v pořádku?“

Povzdechnu si a přestanu předstírat, že jsem v pohodě. Dneska to bylo náročné.

„Dnes jsem šla na pohovor a úplně jsem vybuchla.“ Nechce se mi nic vysvětlovat, nedokážu sebrat sílu, abych jí popisovala podrobnosti.

„Aha.“ Lucy se na mě podívá. „To je blbý.“

„V pohodě.“ Odmítavě mávnu rukou. „Ta práce stejně nebyla pro mě.“ Což je lež. Tahle práce byla přesně podle mých představ a já jsem pěkně zatrpklá. „Vypadá to, že se snad brzy objeví další místo, aspoň doufejme.“

„Co tě čeká, to tě nemine.“

Usměju se, ustoupím a o kousek víc pootevřu dveře. „Promiň, nepůjdeš dál?“

„Jistě.“ Zářivě se usměje, já jí úsměv oplatím a ona vrazí dovnitř.

„Dáš si drink?“ zeptám se. „Mám víno.“

„Ach, moc ráda si dám skleničku.“ Rychle přejde místnost a posadí se na gauč. Je drobná a má maličký zadeček. Přes rameno se ohlédnu na svůj klenutý, bujný zadek a zamračím se. Ať cvičím sebevíc, zůstává takový, jaký je.

Naliju dvě sklenice a jednu podám Lucy a pak se posadím vedle ní. „Těší mě.“ Udělám gesto připitku ve vzduchu, Lucy se zasměje a napodobí mě, pak se obě napijeme a společně vydechneme, zasmějeme se a opřeme se o opěradlo pohovky. „Proč se mi zdá, že máš za sebou podobný den jako já?“ ptám se. Má přece novou práci, musí mít radost.

Lucy si odfrkne. „Dopoledne bylo úžasné. Dostala jsem práci a abych to oslavila, šla jsem nakupovat. Odpoledne už za moc nestálo.“

„Proč?“

„Objeví se oba rodiče.“

„A to je špatně?“ Kdyby se oba moji rodiče prostě objevili, měla bych hroznou radost. Najednou mě zaplaví smutek

a docela dlouhou chvíli se vzpamatovávám z toho, že už se to nikdy nestane. Táta je po smrti a divila bych se, kdyby se mi někdy podařilo přimět mámu, aby opustila ty dusivé, stísněné uličky Helstonu a přijela mě navštívit.

Lucy nakloní hlavu na stranu a unaveně se na mě podívá. „Vždycky se mě snaží přetáhnout zpátky na pravou víru.“

„Na pravou víru?“

„Přesvědčují mě, ať se vrátím na rodnou hroudu. Do nejhlubších hlubin anglického venkova, kde jsem mohla kamarádit leda tak s prasaty a podělanými krávyami.“

Rozesměju se. „Proč tě chtějí odtáhnout domů?“

„Podle přírodních zákonů,“ povzdechne si a znovu se napije vína, „jsem předurčená převzít rodinný podnik, ale to si radši vrazím drát do oka.“

„Chápu,“ odpovím tiše a zamyšleně usrkávám ze svojí skleničky. Stejně jako já se cítí v pasti a já tomu úplně rozumím.

„Tam venku je velký, nebezpečný svět,“ pokračuje, „a já se do něj chci za každou cenu dostat.“

Usměju se a napadne mě, že bychom s Lucy mohly být dobré kamarádky. Možná pochází z jiného prostředí, ale obě jsme v dost podobné situaci. „A co ty? Co tě přivádí do Londýna?“

„Bývalý přítel, kterého už v životě nechci vidět.“ Sevřeně se usměju, když se zašklebí, nejspíš umí číst mezi řádky a domyslí si, co jsem neřekla naplno. „Hlavně se ale chci, stejně jako ty, dostat do toho velkého nebezpečného světa.“

„Správně.“ Přitukne si se mnou. „Co říkali tví rodiče na to, že jsi vylétla z hnízda?“

„Táta umřel.“ Lucy se zatváří sklesle, já se ale usměju a snažím se ji povzbudit, protože ji to viditelně uvedlo

do rozpaků. „Ty přírodní zákony, úplně tě chápu. Po tátově smrti jsem vedla jeho firmu. Malé starožitnictví. Slovo ‚starožitnictví‘ je dost nadnesené.“ Zasměje se a v duchu vidím tátovu tvář, když jsem byla malá, jak mi soustředěně vypráví, co právě dělá se starými hodinami. Tehdy mě nijak nelákalo vydat se daleko od rodičů nebo z toho malého starožitnictví, které mi jako dítěti připadalo obrovské. Teprve když jsem začala studovat historii, ztratila se ve stovkách knih v knihovně a získala širší znalosti o slovech jako „starožitnost“ a „umění“, dokázala jsem dohlédnout za hranice tátových představ o historii. Teď mi ale najednou ty hodiny, dny, měsíce a roky čtení, studia a snění najednou přišly jako hloupé plýtvání časem. „Miluju historii,“ řeknu tiše. „Jen mám raději trochu historičtější věci, než jaké sbíral táta.“

Lucy se smutně usměje. „Jak zemřel?“

„Nádor na mozku. Když mu ho diagnostikovali, bylo už pozdě.“

„Eleanor, to je ale hrozné.“

Mlčky přikývnu. V soucitu, který otcova náhlá smrt přinesla, jsem se málem utopila. Neuplynul den, aby mi někdo v mé malé vesnici nevyjádřil upřímnou soustrast, až jsem si byla jistá, že už snad není nikdo, kdo nás nepolitoval. To jsem se ale spletla. Postranní pohledy, šeptání, trapné odmlky, které nastaly, jakmile jsem vešla do obchodu a lidi si mě všimli. Bylo toho na mě příliš. Nutkání utéct z Helstonu bylo silnější, ale stejně silný byl i pocit viny. Nemohla jsem mámu opustit. Nemohla jsem odejít z obchodu. A nemohla jsem opustit svého přítele.

„A co přítel?“ zeptá se Lucy váhavě.

Vyskočím z gauče a chci tento rozhovor ukončit. „Vzdálil se mi a naopak se sblížil s mojí nejlepší kamarádkou,“ řeknu

na rovinu, nedám najevo žádné emoce a místo toho zamířím do kuchyně. Žal člověka oslepí. A i když tím Amy „nic nemyslela“, pořád kolem sebe s Davidem krouží. Víím o tom, protože máma se zmiňovala, že je spolu vídá po vesnici. Tak proč mi ten hajzl pořád volá?

Popadnu víno a doliju si sklenici. „Dáš si ještě?“ zeptám se.

Lucy dopije zbytek vína a přistrčí mi sklenici. „Lij to tam,“ nařídí mi a já se musím usmát.

Výborně. Zbytek obsahu láhve jí tam vyliju naráz.

O pár hodin později už máme na kontě tři prázdné láhve. První láhev vína Lucy dokázala zlikvidovat během pár minut, a tak rychle přeběhla přes chodbu do svého bytu a popadla první alkohol, na který narazila – shodou náhod to byla láhev červeného a nějaký levný sekt. Pěkně jsme to namíchaly a naše opilost je toho důkazem. Nejedla jsem ani se nesprchovala a zrzavé vlasy jsem si sepnula rozčuchané na temeni do obrovského uzlu.

Probraly jsme všechno možné. Vyhrabaly jsme všechna myslitelná témata, napravily jsme celý svět a strašně jsme se u toho nasmály. Jsou z nás teď kamarádky na život a na smrt. A taky hopsáme po mém bytě na písničku Whitney Houstonové *I'm Every Woman* jako dvojice rozjívených, trochu smutných, single bláznů.

„O víkendu bychom si měly někam vyrazit,“ zpěvavě deklamuje Lucy. „Panebože, měly bychom se pořádně odvázat.“ Padne na gauč a snaží se narovnat, aniž by při tom vylila napůl plnou sklenici vína. Což se jí nepodaří. „Ajaj.“ Zasměje se a rozhodne se, že ji raději dopije na ex, než se skutálí z gauče na podlahu. „Asi jsem trochu na káry.“ Škyt-

ne, vyškrábe se na nohy a ve stoje se kymácí. „Ty, Eleanor Coleová,“ – ukáže na mě sklenicí a zase škytne – „na mě máš špatný vliv.“ Škyt. Hřbetem ruky si otře ústa a chvíli se snaží na mě zaostřit. „Je mi trochu špatně.“ Začne si dlaní hladit břicho a trochu zezelená v obličeji.

„Ale ne, nebudeš přece zvracet, že ne?“ Vystřízlivím ve vteřině, v čemž mi pomáhá vidina mého nového koberce ozdobeného Lucyinými zvrátky. Beru ji za loket a vedu ji do koupelny. „Dej si hlavu nad záchod.“

Sesype se před záchodem, hlava jí bezvládně visí a ona sténá. „Booooože můůůůj, budu...“ Škubne sebou a začne zvracet, chytne se prkénka a já se jí snažím přidržet vlasy. Zašklebím se odporem, když ucítím zápach zvratků.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se a blondaté vlasy jí chytím jednou rukou, abych si tou druhou mohla zacpat nos. „Chceš vodu?“

„Do prdele, od vejšky jsem se z chlastu nepoblila,“ zamumlá a neohrabaně dosedne na podlahu. Pak si tváře otře rukama. „Ano, prosím, vodu.“

„Přinesu ti,“ řeknu jí a spěchám do kuchyně. O pár vteřin později jsem zpátky. Usměju se, když vodu zhltně na jediný lok, zalapá po dechu a padne na záda, přičemž sklenici upustí na podlahu.

„No tak. Vstávej.“

„Jen mě tu nech,“ zamumlá. „Bude mi tu dobře.“

„Můžeš si lehnout do mojí postele.“ Vší silou ji zvednu a dveřmi do koupelny se snažím odhadnout, jak daleko ji budu muset odtáhnout. Vychází mi to asi na osm metrů. To dám. „Hlavně mi nezvracej do postele,“ prosím ji a zašklebím se nad smradem Lucyinych zvratků, který vychází z koupelny za mnou.

V podstatě ji přenesu přes celý byt a nechám ji upadnout do postele jako pytel brambor. Ukládat ji nemusím. Popadnu mou přikrývku, převalí se a zabalí se do ní.

„No výborně,“ povzdechnu si, udělám krok zpátky a rozhlédnu se po svém novém bytě, abych vymyslela, kde budu sakra spát já. „Tak dneska spím asi tady to,“ zamumlám směrem ke gauči, zatímco zpod postele vylovím přehoz z umělé kožešiny.

Nejdřív spláchnu záchod, vyliju do něj snad půl lahve Sava a ještě vystříkám plechovku osvěžovače vzduchu. Pak se svalím na pohovku a zachumlám se do přehozu. Když zaslechnu roztomilé mumlání ze spaní a ozve se i chrápání, nemůžu si pomoci a ke stropu se usměju. Možná nemám práci, ale vypadá to, že mám konečně kamarádku. Vítejte v Londýně.

Kapitola 3

JEDNA Z VĚCÍ, které na Londýně miluju nejvíc ze všeho, je všudypřítomná dostupnost kávy. Doma žádné rušné kavárny nebyly, zato tady se mi na každém rohu nabízí příležitost dát si kafe a já ji hodlám náležitě využít.

Když se druhý den protlačím dveřmi kavárny, zjistím, že je tu rušno, vdechnu sytou vůni kávových zrn a při výdechu si objednáám. „Střední flat white, prosím.“

„Tady?“

„S sebou.“ Málem upustím telefon i kabelku, zatímco se snažím vylovit pětilibrovku, pak ji položím na pult a přitom kontroluju maily, dnes ráno jsem si koupila další data. Doufám, že mi pracovní agentura poslala nějaké nové nabídky. Mám co dělat, abych nezajechla radostí, když zahlédnu e-mail s nabídkou *vyjimečné a skvělé příležitosti*. Šuška byla pravdivá. „Panebože,“ vydechnu a zvědavě pročítám informace. Zvou mě na pohovor dnes ve tři hodiny. To je za hodinu. Není nad to, když se věci dozvíte včas. Pak se ale na mobil zamračím. Nemohou mi v tuto chvíli prozradit název společnosti? „Cože?“ ptám se svého telefonu. Proč? Abych nevěděla, o koho jde? Čtu dál a instrukce zní, abych hledala ceduli s nápisem „Haven“, jakmile dorazím na uvedenou adresu. Pak se dozvím, o jakou práci se jedná, a zároveň i to, že firma je zavedená a v oblasti umění a starožitností dobře známá. „Tak už mi řekněte ten zatracený název firmy,“ zamumlám, když vyťukávám od-

pověď, ale samozřejmě pozvání na pohovor беру. Nemám na výběr z tisíce možností, firmy se zrovna nepředhánějí, aby mě zaměstnaly.

Vytočím mámino číslo, potřebuju slyšet její hlas. Ne že bych jí tedy mohla říct, jak mizerně se mi daří.

„Eleanor,“ řekne s radostí, když přijme hovor. Moje sklíčenost trochu opadne, popadnu kávu a otočím se, abych vyrazila ven a promluvila si s ní. Jakmile se ale otočím, zase se opakuje známá scéna ze včerejška.

Krk zarostlý strništěm omotaný čímsi v námořnické modré.

Co to má ksakru znamenat?

Kelímeček s kávou se mi roztřese v ruce, jako by se mi chvění na srdci přeneslo rukou až do dlaně a rozvibrovalo ji, a telefon mám bezvládně přimáčknutý na ucho a slyším, jak máma dokola opakuje *haló?*

To je on.

Zloděj taxíku.

Zloděj šátků.

Zloděj práce.

Ten nádherný chlap s andělským pohledem.

„Zavolám ti zpátky, mami,“ vymáčknu ze sebe a cítím, jak mi telefon klouže po obličejí. Těsně předtím, než hovor ukončím a zastrčím telefon do kapsy kabátu, slyším zdálky její „dobře“. Žádný další pohyb už udělat nedokážu. Co to má být? Tři setkání za dva dny? Londýn je přece obrovský. Pohledem zamířím vzhůru, aniž bych to dokázala ovládat, až se nakonec očima vpiju do jeho nádherných oříškových zorniček.

Jeho pohledná tvář se rozzáří úsměvem. „Neměla jste kvůli mně pokládat ten telefon.“

„To nebylo kvůli vám,“ zamumlám a odtrhnu od něj pohled dřív, než mě stihne zase dostat do svého čarovného vlivu.

„Měli bychom se přestat takhle potkávat.“ Natáhne se mi přes rameno a podá baristovi bankovku. Jeho hlas. Dobrý bože, ten hlas. Je to hloupé, ale zdá se mi, že jediný způsob, jak v přítomnosti toho muže dokážu alespoň napůl fungovat, je za žádnou cenu se za něj nedívat.

Proto se raději rozhlédnu po kavárně. „Pronásledujete mě?“ zeptám se a přehodím si kávu do druhé ruky v naději, že když se budu hýbat, tak se třeba přestanu třást.

„Nelichoťte si, princezno. Jdu si jen pro kávu.“

Princezno? „Já nejsem žádná princezna. A kde je můj šátek?“

„Jaký šátek?“

Jeho otázka mě uzemní, prudce se nadechnu a pohledem mu zabloudím do očí. Nejsem si jistá, jestli jedním v šoku, nebo se ho jen nemůžu nabažit. Posměšně se usmívá. „Ten, který jste mi ukradl,“ připomenu mu, nakloním hlavu na stranu a snažím se v něm číst. Je samolibý.

Zavrtí hlavou a s předstíraným zmatkem se podívá vzhůru. „Nevzpomínám si.“

Sarkasticky se zasměju. Na jeho hry nemám náladu, rozhodně ne dnes. Včera mi zkazil den, zničil mé šance na získání vysněné práce a já nedovolím, aby se dnes události opakovaly. „Přeju hezký den,“ řeknu sevřeně, otočím se a jdu pryč.

„Co čtete?“ zeptá se a zastaví mě.

Podívám se do své tašky a vidím, že z ní vyčuhuje kniha, do které jsem se zrovna ponořila. *Millerova encyklopedie starožitností*.

Souhlasně přikývne. „Bible světa starožitností?“

„Ano.“ Zamračím se, zkoumám ho a přemýšlím, odkud je mi povědomý. „Známe se?“

„Ani omylem.“

To je ale nafoukaný bastard! Chystám se ho usadit, on ale ke mně přistoupí blíž a můj záměr svou blízkostí zničí. Cítím, jak se mi celé tělo sevřelo, nedokážu rozumně uvažovat a nenapadají mě vhodná slova. Vezme si kávu a jde ke mně. Chtěla bych se pohnout z místa, veškeré síly ovšem vynaložím na to, abych se úplně nerozsypala. Ústy se přiblíží k mému uchu, já zavřu oči, v plicích pocítím tíseň a těžko se mi dýchá. „Pozval bych vás na večeři,“ zašeptá provokativně a zjevně se snaží znít zatraceně sexy. A samozřejmě to funguje. Navzdory tomu, jak nesmírně mě ten chlap štvě, se třesu jako osika, někde dole cítím tepání krve a celé mi to nesmírně vadí. „Já se ale raději vyhybám ženám, které mají sklony ke stalkingu.“ Odtrhne se ode mě, otočí se a odpluje, zatímco já tu zůstanu stát s otevřenou pusou.

„Já nemám...“ V hlavě mám najednou prázdko, když se zaměřím na jeho překrásný zadek, který se ode mě vzdaluje.

Prudce vydechnu a v plicích mě pálí. Než se stihnu rozmyslet, vyrážím za ním, odhodlaná se tentokrát nenechat odbyt úplně rozsypaná. Tak to ne. Už mi to udělal dvakrát. Tentokrát se mu to nepodaří. A kromě toho, kdo vůbec říká, že se od něj nechám někam pozvat?

„Hej,“ zakřičím a rozběhnu se přes kavárnu, přičemž cestou málem sejmu důchodce. „Pardon,“ vyhrknu a vyjdu ven na čerstvý vzduch. V dálce zahlédnu jeho záda a vyrazím za ním. „Pojďme si to ujasnit.“ Jdu mu těsně v patách, nohama musím pořádně kmitat, abych udržela tempo s jeho

dlouhými rázy. „Já vás nepronásleduju. Spíš bych řekla, že vy pronásledujete mě.“

„Jestli vám to pomůže, princezno.“ Jenom ta slova přezíravě a chladně utrousí přes rameno.

Kdo si sakra myslí, že je?

„A navíc bych s vámi na žádnou večeři nešla.“

„Jasně.“ Jde dál, já se mu ale držím v patách a otráveně se mračím.

„Nejste můj typ,“ řeknu a on se zasměje, ovšem ani se nezastaví, ani neohlédne.

„Každá ženská hned ví, že jsem její typ.“

Zašklebím se, na to totiž nemám co říct. I teď, když ho zoufale pronásleduju po ulici, abych mu jasně vysvětlila, že jsem proti jeho kouzlu imunní, sleduju, jak se za ním na každém kroku ohlíží ženy. „Můj typ nejste,“ řeknu, byť je to jen patetický způsob, jak si uchovat jakous takous důstojnost.

„Dobře. Váš teda ne.“ Napije se kávy a přitom se usměje.

Panebože, hrozně mě rozčiluje. „Nesnažte se mi utéct.“ Popadnu ho za paži a trhnutím ho zastavím. Tím dotekem úplně ztratím hlavu a hodí mě to zpátky do včerejška, kdy mě zachránil před pádem tím, že mě sevřel v náručí.

Pustím ho, jako bych sáhla do ohně, a srdcem mi projede elektrický výboj. *Panebože*. Pomalu se otočí a já mu vidím do obličeje. Má překvapený výraz a zvednuté obočí. Cítil to snad taky? Podívá se na svoji paži, zkoumá místo, kterého jsem se právě dotkla, a pak se podívá zpátky na mě. Sklopím pohled k zemi, jako kdybych se tak před ním mohla schovat. Nedokážu se mu dál dívat do očí. Mám pocit, že mi čte myšlenky. Pořád cítím, jak mě pálí jeho dotek. Uvědomuju si, že uvažuju úplně z cesty, ten chlap je přece naprosto cizí,

nedokážu ale jasně uvažovat, když je mi takhle nablízku. Pa-nebože, vsadím se, že v posteli se chová jako zvíře, všechno tomu nasvědčuje. Má silné nohy i paže a vysokou postavu. Je poznat, že se věnuje sportu, a vsadím se, že si čas od času dopřeje pořádnou rozzcvičku i se ženou. A je nadmíru sebevědomý. Mělo by mne znepokojovat, že mě napadá tohle všechno, místo abych se snažila rozluštit tu záhadu, odkud se třikrát z ničeho nic objevil. Možná, že jsem doposud strávila svá dospělá léta v malé vesnici, kde mě držel pocit viny, rošťáka ale poznám, jakmile ho vidím. Tenhle muž má napsáno na čele, že je pořádný sukničkář, a to tlustou černou fixou.

Pohled upírám na jeho stehna a nevědomky si okusuju kůžičku uvnitř pusy, zatímco moje myšlenky utíkají kamsi do nebezpečných dálek. Pak se zamračím, když si uvědomím, jak o tom přemýšlím. Proč nebezpečné dálky? Proč ne divoké a vzrušující? V duchu se zasměju a proklínám svůj dosavadní nudný život. Nebezpečí rozhodně *nepotřebuju*, možná by mi ale prospělo trochu zábavy.

Znovu se mu podívám do očí. Pozorně mě sleduje, dokonce velmi pozorně. A jeho opovážlivý úsměv je ten tam. Mám tím pádem trochu prostor, abych se pozastavila nad tím, co mě napadlo dřív.

Nebezpečí.

„Na co zíráte?“ zeptám se a přešlápnu před jeho pronikavým pohledem.

„Přemýšlím, že bych mohl změnit své zvyklosti a přece jen pozvat stalkerku na večeři.“

Znovu se zasměju, tentokrát opravdu upřímně. „Vy jste ten největší nafoukanec, jakého jsem kdy potkala.“

„A vy zas máte ty nejkrásnější zrzavé vlasy, jaké jsem kdy viděl.“ Natáhne ruku a pohrává si s pramínkem mých vlasů,

zatímco já zamrznu na místě a ztratím schopnost dýchat. Pohledem zabloudí ke mně. „Evidentně jsme stvoření jeden pro druhého.“

„Chovejte se slušně.“ Odstrčím jeho ruku, cítím, jak mi hoří tváře, a myšlenkami zase zabloudím do ložnice. Sakra, evidentně mi něco schází. „Už musím jít.“ Mile se usměju. „Řekla bych, že mi bylo potěšením, ale...“

„... Tak daleko jsme se ještě nedostali.“ Mrkne na mě. „Ale kdybyste to někdy chtěla změnit...“

„Tak to opravdu nechci.“ Právě jsem vyslovila tu největší lež svého života. „Sbohem.“

„Neměli bychom si podat ruku?“ Vyhodí kelímek od kávy do nedalekého koše, natáhne ke mně ruku a já to opatrně sleduju a snažím se obrnit předtím, než se ho dotknu. Vyžaduje to mnohem větší mentální úsilí, než by mělo.

Podám mu ruku a ucítím, jak mi tepnami projede oheň. „Těší mě.“

„Mě také,“ řekne a zatváří se vážně.

Vytrhnu mu ruku a rychle se prosmýknu kolem něj, pohybuju se zbrkle a neohrabaně a vrazím mu tím pádem do ramene.

A další oheň. Do prdele, vítejte v Londýně. Zhluboka dýchám a snažím se uklidnit.

Nejsem si jistá, co bude dál.

Pohybuju se příliš rychle a moje myšlenky váznou kde-si vzadu. „Sakra.“ Prudce zamrkám a cítím, jak se zády přimáčknu na drsný povrch.

Je to cihlová zeď.

I vpředu ale cítím tlak.

Tlak těla.

Jeho těla.

Dech se mi zrychlí natolik, že teď namáhavě lapám po vzduchu. Jeho obličej cítím těsně u toho svého, můj nos se ocitne vedle jeho nosu. Jsem celá napjatá a ztuhlá, přibítá ke zdi za mnou, zatímco on se o ni opírá dlaněmi u mojí hlavy. Pohledem zkoumá celý můj obličej a já se marně pokouším splynout se zdí a tím utéct žáru, který vyzařuje jeho tělo.

On se ale nakloní ještě blíže, nedrží mě proti mé vůli, zároveň ale nemám jak utéct. Srdce mi buší tak zběsile, že to musí cítit. Moje fyzická reakce není způsobena strachem. Je to něco jiného – něco, co mě naprosto vyvádí z míry. „Co to děláte?“ zašeptám. Ještě nikdy jsem tak silně, čistě nepocítila fyzickou touhu a nedokážu jasně uvažovat.

Trochu se zakaboní a o krok ustoupí. „Mám dojem, že tomuhle se říká předehra.“

Do hajzlu.

Maličko pootevřu ústa, abych se pokusila vpravit do rozpálené hrudi trochu vzduchu. Co na to mám sakra říct? „Nebo by se tomu dalo říkat napadení,“ kontruju a vyhodím i svůj kelímek od kávy do koše. „Záleží na úhlu pohledu.“ Napadení? To je k smíchu. Všechno mě bolí, ale nehodlám to tomuhle namyšlenému kreténovi přiznat. Vsadím se, že mu ženy každý den padají k nohám. Já mezi ně patřit nebudu.

Neznatelně poklepu nohou na chodník, jen abych se ujistila, že ještě stojím vzpřímeně, on se mi dívá do očí a na čele mu vystoupí vrásky. Zase se ke mně nakloní, jeho rty se blíží k těm mým, jeho dech mě šimrá na kůži. Cítím, jak propadám jeho kouzlu, ale těsně než podlehnu přitažlivosti jeho rtů, které tak staví na odiv, vzpamatuju se, prudce ho uhodím rukama do hrudi a odstrčím. „Promiňte, ale na takovéhle blbce nemám čas,“ vzdorovitě odseknu.

„Au.“ Trochu se zasměje a přitáhne si klopky saka, zachmuřený výraz mu ale zůstane. „Tak co kdybyste mě přestala sledovat?“

„Já vás ksakru nesleduju,“ tiše podrážděně vydechnu.

„Jasně že ne.“ Otočí se na podpatku svých drahých polobotek a jde pryč. „Tak na viděnou, princezno.“

„Nic takového,“ křiknu za ním. Ten zadek. Skoro mi vhrknou slzy do očí. *Parchant.*

Jsem vyvedená z míry, je mi vedro, jsem rozpálená touhou, mám úplně pomotanou hlavu... a taky jsem vytočená. „Takový blbec,“ říkám si a rychle mrknu na hodinky. „Sakra.“

V hlavě mám rázem jasno. Jestli kvůli němu přijdu pozdě i na další pohovor, může si být jistý, že ho začnu stalkovat, a to čistě proto, abych mu mohla zakroutit krkem.

Rychle vyrazím opačným směrem a zběsile mávám na taxíka. Aspoň je jisté, že tenhle taxík mi pan *tomuhle se říká předehra* nesebere.

Takhle namyšleného blba jsem v životě nepotkala.

Kapitola 4

PRVNÍ DOJMY. Na prvních dojmech záleží, a to, co teď vidím, ohledně mého pohovoru nevěstí vůbec nic dobrého.

Je to úzká, slepá ulička. Vstup je zabezpečený železnými vraty, nad nimiž visí stará kovová cedule s nápisem „Haven“.

Haven znamená útočiště, ovšem nic by nemohlo být dál od pravdy. „To určitě,“ zamumlám pro sebe, jenže darovanému koni na zuby nekoukej.

Stisknu tedy zvonek a čekám.

A čekám.

A čekám.

Znovu zazvoním, tentokrát tlačítko podržím stisknuté několik vteřin, protivný vysoký zvuk ne a ne přestat a já jen zamrkám. Ve zvonku to zapraská, načež se ozve nesouhlasné zafunění. „Trpělivost patří mezi ctnosti,“ vyštěkne ženský hlas a já udělám instinktivně krok zpět. „Jak vám mohu pomoci?“

Opatrně se přiblížím ke zvonku a mluvím do něj zblízka. „Dobrý den, hledám Haven.“

„Našla jste ho.“

„Dnes tu mám pohovor. Přes agenturu.“

„Vaše jméno?“

„Eleanor Coleová.“

„Zatlačte do dveří.“

„Co prosím?“

„Dveře, drahoušku. Zatlačte do nich.“

Zírám na mluvítko zvonku. Ještě v životě jsem neslyšela slovo *drahoušku* vyslovit tak jízlivým tónem. Přímou vidím ty oči obrácené v sloup. Pak ale uslyším cvaknutí, obrátím svoji pozornost od zvonku ke dveřím, neochotně natáhnu ruku a trochu do nich strčím. Dveře se otevřou a za nimi zeje temný průchod, který jako by neměl konce. Navíc tu není světlo. Velice obezřetně překročím práh a snažím se ve tmě rozkoukat. Jsou tu cítit vlhké cihlové zdi a já se nad tím pachem ošklíbnu. Rázem si vzpomenu na otcovu dílnu, starou a zanedbanou. Povědomý pach moje už tak nevalné nadšení ještě víc zchladí a já se pomaličku sunu vpřed. Nevím, kam jdu ani co tam najdu, pokud tam ovšem vůbec dojdou. Ujdu pár kroků a pořád nevidím na konci průchodu žádné známky života. Je tu přízračné ticho.

Prásk!

„Sakra.“ Prudce se otočím, tep se mi zrychlí a kolem mě se rozlehne ozvěna, jak se za mnou zabouchly dveře. Teď jsem v tom průchodu, který připomíná kobku z cihel, uvězněná. Rukama šátrám po zdi, ohmatávám si cestu kupředu a pokouším se dostat zpátky ke dveřím. Pod nohama mám tvrdou, hrbolatou dlažbu, moje podpatky se s nerovným povrchem jaksi neslučují a já zakopávám a klopýtám vpřed.

Těch pár okamžiků trvá celou věčnost, nakonec se mi ovšem podaří dostat se zpátky ke dveřím. Stačí ale jen dvakrát pořádně zmáčknout kliku, aby bylo jasné, že jediná cesta vpřed vede tím temným průjezdem dál. „No výborně.“ Mám jenom dvě možnosti. Můžu tu zůstat stát ve tmě a třeba si tu shnít, nezdá se totiž, že by mě někdo spěchal přivítat. Nebo můžu risknout, že si ve snaze projít touhle černou dírou zlomím kotník, vypadá to totiž, že jediný způsob, jak

se odsud dostat, je najít na druhé straně někoho, kdo mě odsud pustí ven.

Znovu váhavě projdu průjezdem a každý krok si pečlivě rozmyslím, než zatížím botu plnou vahou. Je to směšné. Copak každý kandidát na pohovor přede mnou musel snášet takové podmínky? „Hodilo by se trochu světla,“ zabručím a zaslechnu svoje slova ozvěnou v temnotě. „Kde je telefon?“ vyhrknu prudce a slepě šátrám ve své tašce. Proč mě to jen nenapadlo dřív?

Ve stejném okamžiku, kdy telefon konečně nahmatám, temnotu zaplaví prudké světlo. Rukou si instinktivně zastíním oči.

„Tak tady jste, drahoušku.“ Je to ten samý hlas, tentokrát v něm ovšem není ani stopy po podráždění, je vřelý a příjemný.

Zamrkám, pokouším se zaostřit, a když mi z očí konečně zmizí černé mžitky, hledím do tváře, která je s hlasem z mluvitka v dokonalém souladu. Oboje patří malé, kulaťoučké ženě, je jí nejméně sedmdesát a na hlavě má fialovou krátkou trvalou zafixovanou velkým množstvím laku na vlasy. Jakmile se přinutím odtrhnout zrak od zářivé barvy její kštice, sjedu pohledem níž a zjistím, že je oblečená přesně tak, jak bych odhadovala. Sukně střední délky, halenka sladěná se svetříkem, a aby byl dojem dokonalý, na krku se jí skví šňůra perel.

„Dobrý den,“ řeknu obezřetně. Ta žena je protikladem těch prapodivných okolností i prostředí, v němž jsem se ocitla. Je tak roztomilá, až mám chuť ji obejmout. Zato tohle místo je pravý opak.

„Už jste v půlce cesty, drahoušku,“ říká mi. „Zbytek cesty vás doprovodím.“ Nepatrně mi pokyne, abych ji následova-

la, načež se otočí a jde dál. Rychle ji dohoním a na nerovné dlažbě se dívám pod nohy. „Já jsem paní Pottsová, drahoušku.“ Jde dál a já se musím usmát, jak se k ní to jméno hodí. „Popovídáme si u šálku čaje.“

„Popovídáme si?“

„Ach tak,“ zasměje se a mávne rukou. „Omlouvám se. Měly bychom tomu říkat pohovor, že ano? To je na můj vkus až příliš formální.“

„Formální?“

„Ano.“

„A jak dlouho tu pracujete?“

„Třiačtyřicet let, drahoušku.“

Srdce mi poklesne. Zatím všechno nasvědčuje tomu, že jdu na pohovor na místo, které pro mou vysněnou kariéru nebude o nic přínosnější, než když jsem vedla dávno mrtvý podnik svého zesnulého otce. Zamrkám, když si uvědomím, že se mi myšlenky toulají bůhví kde. „To jste tu dlouho,“ zamumlám.

„Jsem tu součástí inventáře.“ Zahne ostře doprava a já jdu za ní. Rozhlížím se kolem sebe, bez ohledu na to, že kolem sebe vidím i nadále jen cihlové zdi. „Bude mě odsud muset vynést nohama napřed.“

„Kdo?“ zeptám se.

„Šéf, drahoušku.“

Trochu pozdvihnu obočí a nejspíš se zmateně zašklebím. Jestli je jí kolem sedmdesáti a pracuje tu už třiačtyřicet let, tak kolik může být šéfovi?

„Jak se jmenuje tahle firma, jestli se můžu zeptat?“

Náhle se zastaví, otočí se a se zájmem si mě prohlíží. Instinktivně ucouvnu. Trochu nakloní hlavu na stranu a mě to z nepochopitelných důvodů znervózní. Vždyť je to sta-

rá paní, působí naprosto neškodně. „To se dozví až vítězný kandidát.“

Pevně semknu rty a usilovně přemýšlím, jak mám správně zareagovat, ovšem nic mě nenapadne. „Aha.“ Co to má znamenat? Jsem jako začarovaná. Každá další vteřina v téhle studené, vlhké chodbě ve společnosti téhle zvláštní staré dámy zvyšuje mou úzkost, ale zároveň narůstá i moje zvědavost.

Otočí se a rychle cupitá pryč, já se ohlédnu přes rameno a přemýšlím, jestli nemám odejít. „Jste nervózní, drahoušku?“

Otočím se a zjistím, že se zase zastavila a pozorně si mě prohlíží. „Proč?“

„Vypadáte, že každou chvíli utečete.“

„Vůbec ne,“ lžu, jako když tiskne.

„Tak to je dobře.“ Pokračuje dál a já jdu za ní. „Víte, šéf je totiž trochu...“ Odmlčí se. Nevidím jí do obličeje, ale podle toho, jak má hlavu nakloněnou na stranu, je mi jasné, že se snaží vybrat ta správná slova. „Náročný,“ dokončí větu, čímž mne ještě víc znepokojí. Náročný? „Tak jsme tady.“ Projede kartu kovovou čtečkou připevněnou na zdi. Mají tu snad zabezpečení? Fajn, alespoň v tom jsou proti otcově obchodu napřed. Silou zatlačí do dveří a ty se otevřou.

V tu chvíli málem ztratím balanc. „Zatraceně,“ vyhrknu a v šoku se rozhlížím kolem sebe.

„Ale no tak, drahoušku.“ Nesouhlasně se na mě podívá. „Opravdu je nutné takhle mluvit?“

„Omlouvám se. To tím překvapením.“ Najednou jsem se ocitla v jiné dimenzi. Vlhký cihlový průchod i zatuchlý zápach jsou dávno pryč. Klidně bych teď mohla stát v rajske zahradě. Nacházíme se na nádvoříčku dlážděném dlažebními

kostkami, ze tří stran nás obklopuje cihlová budova ve tvaru podkovy a uprostřed se skví kamenná kašna, z níž přes okraje pomalu přetéká voda. V prvním patře je na každé ze zdí železné zábradlíčko vytvářející malý balkon, cihlové zdivo je porostlé bujnou zelení. Je to nádherné a naprosto nečekané. Vůbec to nepůsobí dojmem, že by tu někdo provozoval nějaký obchod. Chtěla bych tu bydlet, ráno otevřít ty balkonové dveře a nadechnout se čerstvého vzduchu, cítit, jak kolem mne povlávají průsvitné závěsy, protahovat se a nechat slunce, aby mi prohrálo tvář, které tolik schází vitamín D. Nikdo by nečekal, že za mírumilovnými stěnami tohoto idylického místa panuje šílenství Londýna.

„Vítejte v Havenu, drahoušku. Jdeme tudy.“ Nezdá se, že by paní Pottsová zaregistrovala můj úžas. „Popovídáme si...“ Sevře rty, když silou zatlačí do jednoho křídla obřích dřevěných dvoukřídlych dveří. „Pohovor povedeme tady.“

Vejdu do obrovské místnosti a znovu se snažím zastřít svoje překvapení, ovšem marně. „Páni.“ Jako ve snách dojdu až doprostřed místnosti a bez dechu zírám na strop, místnost je totiž vysoká nejméně přes dvě patra. Cihlové stěny jsou pokryté gobelíny a kolosální prostor zdobí ty nejkrásnější kusy nábytku. Příborníky, psací stoly, židle, stolky, skříně...

Všechno je tu rozmístěné nahodile, není tu patrná žádná organizace ani uniformita. V místnosti bez ladu a skladu stojí skřínky naplněné vázami, lampami a ozdobnými předměty, každý volný kout je zaplněn obrazy pokrytými ochrannými plachtami. Vládne tu organizovaný chaos. Je to jako obří pokladnice, Aladinova jeskyně, Pandorina skřínka...

Nic tu nepřipomíná obchod mého otce.

„Ach můj bože,“ odtrhnu ohromeně zrak od té záplavy krásných kousků a nechám jej spočinout na paní Pottsově.

Usměje se mému úžasu a zamíří ke dveřím, já se pomalu otáčím kolem dokola a znovu do sebe nasávám ten neuvěřitelný prostor. „Postavím na čaj. Bude to jen okamžiček.“

Pomalu se tu procházím, proplétám se uličkami nekonečného množství nábytku a nasávám tu krásu. Konečky prstů lehce hladím různé povrchy a materiály, zatímco je mímám. Usmívám se u toho. Jako by v této místnosti ožila historie. Je zvláštní o tom takhle uvažovat, ale jako bych ty starožitnosti přímo slyšela, jak ke mně promlouvají, jako by toužily po tom, abych na každou z nich soustředila svou pozornost a nechala se unášet jejich příběhy. Nevěděla bych ale, kde začít. Některé předměty tu poznávám, učila jsem se o nich, jsou to slavná díla. Uprostřed místnosti se zastavím, zhluboka se nadechnu a pak spokojeně vydechnu. Tohle je jiná. Právě tohle jsem si představovala, když jsem sledovala, jak táta věnuje svoji energii do restaurování bezcenných krámmů, zatímco já se ponořila do knih. V úžasu potřesu hlavou. „Kde jsem se to ocitla?“ zeptám se tiše, zatímco pohledem ještě jednou lačně vstřebám celou místnost, otočím se o 360 stupňů a zvednu zrak.

To, co uvidím, když vzhlednu, mě donutí postoupit dopředu a zaostřit. Směrem dozadu se obří prostor dělí na dvě patra a mezipatro je od zbytku prostoru oddělené obří prosklenou stěnou po celé výšce až ke klenutému stropu. Jako by velký prostor střežila menší, prosklená pokladnice.

Pohledem kloužu po celé širší proskleného boxu, fascinují mne čisté linie v té starosvětské honosné místnosti. Pak se ale pohledem zarazím, když mne cosi zaujme, přimhouřím oči a snažím zaostřit do temnoty za sklem.

Po zádech mi v tu chvíli přeběhne mráz. Kdosi mne pozoruje, jasně rozeznávám obrys postavy. Vykročím dopředu,

stín jako by mne přitahoval, pak se ale silueta pomalu rozplyne jako obláček páry – jako by tam nikdy nebyla. Zamračím se, zamyšleně zakroutím hlavou a zírám do tmy.

„Čaj,“ ozve se za mnou paní Pottsová a já se leknu. Prudce se otočím se a uvidím ji, jak se ke mně blíží s táčem v ruce, na něm konvička a pár porcelánových hrníčků zdobených květinovým vzorem.

Ukáže na dvojici velkých kožených křesel, položí táč na stůl a posadí se. Křeslo pod ní tiše zavrzá. „Nic naplat,“ řekne a na tváři se jí objeví úsměv. „Takový nábytek už dnes nenajdete.“ Poplácá stejné křeslo hned vedle a vybidne mě, abych se posadila.

Opatrně si sednu a uhladím si sukni. Připadám si mezi těmi vzácnými poklady ošuntěle a nepatřičně.

Paní Pottsová si spokojeně pobrukuje, když nalévá čaj, a velmi tradičně mi podá šálek i s podšálkem. Vezmu si je od ní a usměju se, abych jí poděkovala. „Napijte se, drahoušku.“

Poslechnu ji, před jejím pozorným pohledem se cítím nesvá a vnímám, jak očima sleduje šálek, jak mi putuje k ústům. Rozpačitě vypiju asi půl šálku, načež porcelánový hrneček jemně odložím na podšálek.

„Nádhera.“ Působí opravdu nadšeně, když mi vezme z ruky jemný porcelán a odloží ho stranou. „Ukažte mi ruce.“

Zaváhám a trochu se zamračím, ona se ale přívětivě usměje, aby mi dodala odvahy, a tak k ní pomalu natáhnu ruce a dívám se, jak si je pozorně prohlíží. „Máte pevné ruce,“ zamyslí se a jemně mě za ně uchopí. „Vůbec se vám netřesou.“

Nervózně se usměju. Chystá se mi snad číst z dlaně, nebo teď vytáhne tarotové karty? „Proč bych se měla třást?“ zeptám se.

„Je to o nervech,“ oznámí mi. „Nemůžeme připustit, aby s těmi jemnými kousky zacházel někdo, komu se třesou ruce.“

„To naprosto chápu.“

„Obchodujeme jen s tím nejlepším, drahoušku.“

„Máte tu spoustu nádherných předmětů.“ Tohle je na hony vzdálené čemukoli, na co jsem zvyklá, a vzrušuje mě představa, že bych dostala příležitost pracovat s těmito nádhernými starožitnostmi. Tady chci být. Kdybych teď potkala zloděje taxíku, možná bych mu místo facky dala pusu. Je mi jasné, že mezi těmito cennými historickými artefakty bych se dokázala úplně ztratit. Najednou jsem plná nadšení. Tohle musím zvládnout.

Paní Pottsová pustí moje ruce a pyšně se rozhlédne po místnosti. „To tedy máme. Jak jste na tom s archivací?“

„Myslíte inventarizaci artefaktů?“

„Ano, chronologické řazení.“

„Velmi dobře,“ ubezpečím ji, protože je to pravda. Nejspíš tu bude víc dokumentů, než měl v obchodě můj otec, z téhle výzvy ale strach nemám. „Můj otec udržoval archivní záznamy celé desítky let. Než jsem jeho kartotéku dala do pořádku, byl v ní pořádný zmatek.“

Usměje se. „Jak vystupujete po telefonu?“

„Jsem velmi diplomatická.“

„Výborně. Jednáme se špičkovými aukčními domy – Sotheby's, Bonhams, nemluvě o našich klientech, což jsou převážně britští aristokraté. Tady si potrpíme na zdvořilost.“

Sotheby's? Bonhams? Chce se mi vřeštět nadšením. Paní Pottsová trochu nakloní hlavu na stranu a já vím, že má na mysli to, jak mi povolily nervy, kdy jsem v tom temném průchodu neviděla ani na krok.

„Jsem velice zdvořilá.“ *Když nejsem uvězněná v temné díře bez možnosti úniku.*

„Dobrá. Jak rozsáhlé máte znalosti?“ Ukáže rozmáchlým gestem po místnosti a já ji sleduju pohledem a znovu vnímám všechnu tu krásu.

Vím, že mě zkouší, a mám teď šanci udělat dojem. „No, támhle vidím kreslený portrét Františka Lotrinského. Byl vévodou z Guise. Myslím, že Françoise Cloueta najal vévoda osobně.“ Usměju se, když paní Pottsová spokojeně přikývne a oči jí zazáří. „A hned vedle náhrdelníku Anny Boleynové – sakra, opravdu tu mají její náhrdelník?! – „vidím sochu faraona Tutanchamona z ryzího zlata, respektive faraona Tutanchatona, což bylo jeho jméno, než změnil náboženství. Váží sedmadvacet kilo a myslím, že se v průběhu historie ztratila, dokud ji v roce 1845 během expedice v Káhiře nenašel americký profesor Limmington.“ Nemůžu skoro dýchat, tahle místnost je plná pokladů. „Také vím, že támhle stojí vzácný exemplář křesla Ludvíka XIV.“

„S původním zlacením,“ dodá s úsměvem paní Pottsová.

„S původním zlacením.“

Zasměje se a podívá se zpátky do sešitu. „Jaké máte organizační schopnosti?“

„Skvělé.“

Znovu máchne buclatou rukou a zasměje se. „To ho potěší.“

„Koho?“

„Přece šéfa, drahoušku. Neztrácejte tempo.“ Zvedá se ze židle a přechází po místnosti, sleduju ji pohledem a pak se podívám na prosklenou stěnu, z níž je přehled po celém sále. Pocítím jehličky husí kůže všude po těle, je to nesmírně zvláštní pocit.

„Sebevědomí při manipulaci se vzácnými předměty se dá získat jen letitými zkušenostmi,“ pokračuje ona a přitáhne mou pozornost zpátky. „Vy ale máte hezky pevnou ruku, což je dobrý začátek.“

„Léta jsem pracovala v otcově starožitnictví,“ řeknu a nezmíním se o tom, že tátovy poklady se nikdy nemohly vyrovnat tomu, čím jsem obklopená právě teď. Také ignoruju provinilé bodnutí pocitu viny, který přijde hned vzápětí. Možná ten poklad neměl takový rozsah, pro tátu to ale poklad rozhodně byl.

„To je hezké.“ Paní Pottsová se zasměje, navlékne si bílé rukavice, otevře skříňku a vezme do ruky jemně vzorovanou vázu z dynastie Ming. Pak s ní začne otáčet, jako by to byl míč. Narovná se v zádech, nervózní při pohledu na tak vzácný kousek. Odloží ji na zem, zatočí s ní doprava a chvíli se na ni zálibně usmívá, zatímco já přihlížím. „Dobrá tedy.“ Přijde ke mně a podá mi druhý pár rukavic. „Vezměte ji, drahoušku.“ Kývne směrem k váze Ming.

Vezmu si od ní rukavice a nervózně se k váze přiblížím. Mám obavy, že pod tlakem moje sebevědomí neobstojí, a tady to působí dojmem, že schopnost dobrého zacházení s těmito poklady tu má větší váhu než jakékoli znalosti v oboru starožitností. Vyhrnu si tedy rukávy, obléknu si rukavice a vázu vezmu do obou rukou.

Otočím se, abych poklad ukázala paní Pottsové. „Je přenádherná.“

Zářivě se na mě usměje. „Samozřejmě, že je. Byla vyrobena pro císaře Čchien-lunga.“ Nakloní hlavu na stranu, jako by se divila, že tohle nevím.

Nevěděla jsem to, zato vím, kdo byl císař Čchien-lung. „Panebože. Držím v ruce něco skoro tři sta let starého.“

„Má hodnotu 1,2 milionu.“

„Cože?“ Ruce se mi roztřesou a paní Pottsová se ke mně vrhne rychlostí, která se neslučuje ani s její kulatou postavou, ani s jejím věkem.

„Tohle si vezmu.“ Vázu mi sebere z rukou a já se musím opřít o masivní vyřezávaný alžbětinský příborník, abych znovu nabyla ztracenou rovnováhu.

„Jedna celých dva milionu?“ vypadne ze mě, zatímco ji sleduju, jak poklad bezpečně ukládá do skříňky. Sakra práce, podcenila jsem, jak dalece je tohle vzdálené od otcova podnikání. Myslím, že nejvíc, kolik kdy dostal za kus, který dva měsíce s láskou restauroval, bylo tisíc liber. Tisícovka za devět týdnů práce. Ale 1,2 milionu? Ano, mám rozsáhlé znalosti, ale hodnota starožitností mě až doposud nijak zvlášť nezajímala. Míru odpovědnosti a tlak při manipulaci s nimi, který s tím souvisí, jsem hrubě podcenila.

„Ano, drahoušku.“ Nesouhlasně se na mě podívá. „Možná, že vaše schopnost manipulace není tak skvělá, jak si myslíte.“

Poklesnu na mysli, protože je mi jasné, že jsem právě zmařila svoji šanci. „Je mi to líto.“

Překvapí mě náhlým rozpustilým úsměvem, po němž jí ještě víc zčervenají tváře, v prudkém kontrastu k fialovým kadeřím. „Na neobratných prstech se dá pracovat, drahoušku.“

„Opravdu?“

„Jistě.“ Ukáže mi na bílé rukavice, tak si je rychle sundám a podám jí je. Odloží je na stolek a zase míří pryč. „Tudy, drahoušku.“

Jdu rychle za ní, teď už jsem ale mnohem opatrnější, když se proplétám bludištěm starožitností. „Kam jdeme?“

„Setkáte se s panem H.“ Protáhne čtečkou kartu, načež se opře do obrovských dřevěných dveří a v prostoru se rozlehne jejich hlasité vrzání. Pan H. Šéf? Náročný pan H. „Jen tudy dolů, drahoušku.“

Sleduju paní Pottsovou, mjíme spoustu dveří, na stěnách chodby visí obrazy, z nichž se mi tají dech. Zahlédnu Dalího, Rafaela i Rembrandta. „Sakra,“ zašeptám, oči vytřeštěné. Mou pozornost potom upoutá kamenné schodiště, které se stáčí doprava. Když ho mjíme, otočím se za ním a podívám se do bodu, kde schodiště mizí za rohem ve tmě.

„Tam je to zakázané,“ řekne paní Pottsová a upoutá mou pozornost zpátky na sebe. „Nikdy tam nechodte.“

Chci se zeptat proč. Je tolik věcí, na které se chci zeptat, ona mě ale rychle upozorňuje na další. „Na konci této chodby je soukromé apartmá pana H.“

„On tady bydlí?“

„Ano, drahoušku.“

„A vy?“

„Já mám roztomilý bungalov na západě Londýna. Žiju tam už padesát let. Je pro mě moc velký, nedokázala jsem se ale přinutit, abych ho prodala, když jsem před deseti lety ztratila mého Ernieho.“

„To je mi líto.“

„Ach, to je od vás milé, drahoušku.“ Zastavíme se před vyřezávanými dvoukřídlými dveřmi a paní Pottsová zazvoní na mosazný zvonek, který visí napravo. Prohlížím si detail rytiny na dřevěných dveřích. První, čeho si všimnu, jsou dva lidé, oba nazí. Pak zaregistruju strom a nepoměrně veliké jablko. „Že by rajská zahrada?“ pronesu a přistoupím blíž, abych si ji lépe prohlédla. Rytiny jsou nádherné, nesmírně detailní a opracované.

„Úžasné, že ano?“

„Ano, opravdu.“

Natáhnou ruku a jemně přejeďou špičkou prstu po Evině tváři. Nikdy jsem nic podobného neviděla. „A navíc je to fialové dřevo.“ Tento druh exotického dřeva je notoricky známý svou tvrdostí, tvůrce tohoto mistrovského kousku musel být nadmíru talentovaný a trpělivý.

„Dále,“ ozve se za dveřimi chraplavý hlas a já rychle ucuknu.

„Až po vás, drahoušku.“ Paní Pottsová otevře jedno křídlo dveří a já se po ní nervózně ohlédnou. „Běžte dál.“

Zdráhám se, i když nevím proč, a když se mi konečně podaří přesvědčit nohy, aby šly dál, na druhé straně dveří zůstanu stát s otevřenou pusou. „Zatraceně,“ zašeptám a rychle si rukou zakryju ústa, jakmile to vyslovím.

„Pozor na jazyk, drahoušku,“ pokárá mě paní Pottsová a postrčí mě v zádech, abych se odhodlala jít dál. Tohle místo mě nepřestává překvapovat. Tři ze čtyř stěn jsou tu pokryté knihovnou od podlahy až ke stropu a praskají ve švech starými knihami, alespoň soudě podle vůně. Je toho tolik, ovšem já všechno vstřebávám pohledem.

Stojí tu dvě pohovky chesterfield proti sobě, mezi nimi starý kufr a na druhé straně místnosti dojem završují dvě ohromná arkýřová okna lemovaná těžkými zlatými závěsy spadajícími až na zem.

Mezi okny stojí stůl.

A jaký stůl, panečku! Je to král všech psacích stolů. Pevný. Robustní. Naprosto nádherně vyřezávaný kousek se dvěma podstavci. Kousnu se do spodního rtu, když si uvědomím, kolik lidí u toho stolu asi sedělo. Nebo kdo u toho stolu seděl. Vypadá totiž jako replika slavného stolu Theodora Roosevelta, který byl zachráněn při požáru Bílého domu v roce 1929.

Jsem tak uchvácená tím nádherným dílem, jehož příběh přímo prosakuje naolejovaným tmavým dřevem, že si ani nevšimnu, že u stolu skutečně někdo sedí.

Někdo schovaný za novinami.

„Pane H,“ zvolá paní Pottsová, přejde k závěsům a upraví jejich úvaz. „Tohle je Eleanor Coleová. Chtěl jste se s ní seznámit.“

Zašustí noviny a já se zatajeným dechem sleduju, jak se noviny pomalu skládají a za nimi se objevuje majitel této nádherné pracovny.

Překvapeně se usměju. Muž má na sobě lahvově zelenou košili s hnědou kravatou, která ladí s tvídovým sakem, na hlavě hustou stříbrnou kšticí, pečlivě sčesanou na stranu. I teď je to fešák – kolik mu tak může být, něco přes osmdesát? Ve své době to musel být opravdu krasavec. Má takový ten vřelý, přátelský obličej, až máte pocit, jako byste ho znali už spoustu let.

„Dobré odpoledne, slečno Coleová.“ Když pokládá noviny na stůl, podívá se na mě přes obroučky brýlí.

„Dobré odpoledne, pane H,“ odpovídám zdvořile a dívám se na paní Pottsovou, abych odhadla, jak se chovat. Odolám pokušení udělat pukrle, cítím se totiž, jako bych byla na královské audienci, všechno tu tomu nasvědčuje, jeho vzezření i nóbl přízvuk. Klidně by to mohl být vévoda nebo lord.

„Váš životopis na mne udělal dojem, jak vášnivě jste psala o tomto světě.“ Starý pán odsune své noviny na kraj stolu.

Trochu se začervenám. „Děkuji.“ Pořád se cítím nejistá a trochu zaskočená tímhle pohovorem, ale už vím, že tu práci opravdu, ale opravdu chci.

„Paní Pottsově by prospělo mít někoho k ruce,“ pokračuje dál. „Nikdo z nás nemládne.“ Zasměje se a uvelebí se v křesle, načež se mu po tváři rozlije úsměv.

Z druhé strany místnosti slyším, jak se paní Pottsová hihňá, a když se na ni otočím, vidím, jak obrací oči v sloup, zatímco jde za panem H. Ze stojanu na kabáty vedle stolu přitom vyjme vycházkovou hůl. I tahle ortopedická pomůcka působí starožitně, je celá lesklá a vykládaná zlatem.

„Eleanor stojí za to, Donalde,“ řekne paní Pottsová. „Myslím, že sem dobře zapadne.“ Podá mu jeho hůl a mně se zatetelí srdce. Myslí si, že sem dobře zapadnu, což je skvělé, protože já si myslím totéž.

Pan H se při pohledu na hůl zatváří znechuceně. Je poznat, že je to hrdý muž a očividně ho frustruje, že při chůzi potřebuje oporu. Můj táta by byl úplně stejný, kdyby se býval dožil tak vysokého věku jako pan H.

„Jasně, paní ředitelko,“ zamumlá, vezme hůl a odstrčí se na židli od stolu. Málem se nahlas rozesměju, když na mě šibalsky mrkne. Ten že je náročný? Z toho, co jsem viděla, ač toho není moc, působí jako úžasný člověk. Už teď ho miluju. „Považujete se za čestnou, loajální a důvěryhodnou osobu?“ zeptá se mě teď.

„Ano, samozřejmě,“ přikývnu.

„A jak mi to dokážete?“

„No...“ Na chvíli se odmlčím a snažím se vymyslet, jak nejlépe postupovat. „Pane H, mohla bych vám uvést mnoho příkladů své loajality a důvěryhodnosti, ale neměl byste jak rozpoznat, jestli vám neříkám jen to, co si myslím, že chcete slyšet. Nemohu vám poskytnout reference, protože jsem vždy pracovala pouze pro svého otce v jeho starožitnictví. Jediný způsob, jak získat vaši důvěru, je dokázat vám, že se mi dá věřit, pokud mi to ovšem dovolíte.“

Šťastně se usměje. „Souhlasím, Eleanor. Stejně na reference nevěřím. Lepší jsou činy než slova.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nemravné lži.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.